

ΓΕΝΕΣΙΣ

Η δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου

1 Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και τη γη. **2** Η γη όμως ήταν έρημη και ασχημάτιστη· ήταν σκοτάδι πάνω από την ^{*}άβυσσο, και πάνω στα νερά έπνεε ^{*}Πνεύμα Θεού.^α

3 Τότε είπε ο Θεός: «Να γίνει φως»· κι έγινε φως. **4** Ο Θεός είδε ότι το φως ήταν καλό και το χώρισε από το σκοτάδι. **5** Το φως το ονόμασε «ημέρα» και το σκοτάδι «νύχτα». Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· πρώτη ημέρα.

6 Μετά είπε ο Θεός: «^{*}Στερέωμα να γίνει στα νερά ανάμεσα, για να χωρίζει νερά από νερά». **7** Έτσι κι έγινε· δημιούργησε ο Θεός το στερέωμα και χώρισε τα νερά που ήταν κάτω απ' αυτό, από κείνα που ήταν πάνω απ' αυτό. **8** Κι ονόμασε ο Θεός το στερέωμα «ουρανό». Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· δεύτερη ημέρα.

9 Τότε είπε ο Θεός: «Να συναχθούν σε έναν τόπο τα νερά που είναι κάτω από τον ουρανό, και να φανεί η στεριά». Έτσι κι έγινε. Τα νερά που ήταν κάτω από τον ουρανό συνάχθηκαν στον τόπο τους, και φάνηκε η στεριά.^β **10** Κι ονόμασε ο Θεός «γη» τη στεριά, και το σύναγμα των υδάτων το είπε «θάλασσες». Και είδε ο Θεός ότι ήταν καλό.

11 Μετά είπε ο Θεός: «Να πρασινίσει η γη: Να βλαστήσουν πάνω σ' αυτήν χορτάρια που να βγάζουν σπόρους, και καρποφόρα δέντρα, που ανάλογα με το είδος τους να κάνουν καρπούς, οι οποίοι να περιέχουν τους σπόρους τους». Έτσι κι έγινε. **12** Πρασίνισε η γη: Βλάστησε χορτάρια που έβγαζαν σπό-

ρους ανάλογα με το είδος τους, και καρποφόρα δέντρα, που οι καρποί τους περιείχαν τους σπόρους τους, ανάλογα με το είδος τους. Και είδε ο Θεός ότι ήταν καλό. **13** Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· τρίτη ημέρα.

14 Τότε είπε ο Θεός: «Να γίνουν φωτεινά σώματα στο στερέωμα του ουρανού, για να χωρίζουν την ημέρα από τη νύχτα, για να είναι σημάδια για τις εποχές,^γ τις ημέρες και τα έτη, **15** ώστε από το στερέωμα του ουρανού να φωτίζουν τη γη». Έτσι κι έγινε. **16** Δημιούργησε ο Θεός τα δύο μεγάλα φωτεινά σώματα — το μεγαλύτερο για να κυριαρχεί την ημέρα, και το μικρότερο για να κυριαρχεί τη νύχτα· δημιούργησε και τ' αστέρια. **17** Και τα έβαλε όλα στο στερέωμα του ουρανού για να φωτίζουν τη γη, **18** για να κυριαρχούν την ημέρα και τη νύχτα και να χωρίζουν το φως απ' το σκοτάδι. Και είδε ο Θεός ότι ήταν καλό. **19** Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· τέταρτη ημέρα.

20 Τότε είπε ο Θεός: «Να γεμίσουν τα νερά με ζωντανές υπάρξεις πλήθος, και να πετάνε πτηνά πάνω από τη γη προς το στερέωμα του ουρανού». **21** Έτσι δημιούργησε ο Θεός τα μεγάλα κήτη και όλα τα είδη των ζωντανών οργανισμών, που κολυμπούν και γεμίζουν τα νερά. Επίσης δημιούργησε όλα τα είδη των πτηνών. Και είδε ο Θεός ότι ήταν καλό. **22** Τα ευλόγησε λοιπόν όλα ο Θεός και τους είπε: «Να πολλαπλασιάζεστε και να γεμίσετε τα νερά των θαλασσών· και τα πτηνά ας πληθαίνουν πάνω στη γη». **23** Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· πέμπτη ημέρα.

24 Τότε είπε ο Θεός: «Να βγάλει η γη κάθε είδος ζωντανού οργανισμού: Όλα τα είδη των ζώων, των ερπετών και των θηρίων».

^α έπνεε... Θεού. Η σημασία της φρ. στο εβρ. είναι ότι «φυσούσε προς όλες τις κατευθύνσεις ένας δυνατός άνεμος». Άλλη εκδοχή: «φερόταν η πνοή του Θεού». ^β Τα νερά... στεριά. Η πρόταση προστίθεται από τους Ο΄. Υεποχές. Στο εβρ. υπονοούνται και οι καθορισμένοι χρόνοι των εορτών.

Έτσι κι έγινε. ²⁵ Δημιούργησε ο Θεός όλα τα είδη των αγρίων ζώων, των ήμερων ζώων και των ερπετών της γης. Και είδε ο Θεός ότι ήταν καλό.

²⁶ Μετά είπε ο Θεός: «Ας φτιάξουμε τον άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τη δική μας και την ομοίωση, κι ας εξουσιάζει στις θάλασσας τα ψάρια, στου ουρανού τα πτηνά, στα ζώα και γενικά σ' όλη τη γη και στα ερπετά που σέρνονται πάνω σ' αυτήν». ²⁷ Δημιούργησε, λοιπόν, ο Θεός τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του την εικόνα, «καί' εικόνα Θεού» τον δημιούργησε, τους δημιούργησε άντρα και γυναίκα. ²⁸ Τους ευλόγησε και τους είπε: «Να κάνετε πολλά παιδιά, ώστε να πολλαπλασιαστείτε, να γεμίσετε τη γη και να κυριαρχήσετε σ' αυτήν. Να εξουσιάζετε στις θάλασσας τα ψάρια, στου ουρανού τα πτηνά και σε κάθε ζώο που κινείται πάνω στη γη». ²⁹ Και συνέχισε ο Θεός: «Να, όλα τα φυτά πάνω στη γη, που βγάζουν σπόρους, σάς τα δίνω, καθώς και όλα τα δέντρα που έχουν καρπούς γεμάτους σπόρους· αυτά θα είναι για τροφή σας. ³⁰ Και όλα τα χλωρά χόρτα τα δίνω για τροφή στα ζώα της γης, σε όσα πετούν στον ουρανό και σε όσα έρπουν στη γη κι έχουν ζωή». Έτσι κι έγινε.

³¹ Ο Θεός είδε τα δημιουργήματά του και ήταν όλα πάρα πολύ καλά. Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· έκτη ημέρα.

2 Έτσι ολοκληρώθηκαν ο ουρανός και η γη και ό,τι υπάρχει σ' αυτά. ² Μέχρι την έκτη μέρα ο Θεός είχε τελειώσει το έργο του και την έβδομη μέρα σταμάτησε να δημιουργεί. ³ Την έβδομη ημέρα την ευλόγησε και την καθοσίωσε, γιατί αυτή την ημέρα ολοκλήρωσε τη δημιουργία του και αναπαύθηκε. ⁴ Έτσι, λοιπόν, δημιουργήθηκαν σταδιακά^δ ο ουρανός και η γη.

Ο Θεός βάζει τον άνθρωπο στον κήπο της Εδέμ

Την ημέρα που ο Κύριος ο Θεός δημιούρ-

γησε τη γη και τον ουρανό, ⁵ δεν υπήρχαν θάμνοι στη γη ούτε είχαν φυτρώσει χόρτα, γιατί ο Κύριος ο Θεός δεν είχε ακόμη βρέξει πάνω στη γη και δεν υπήρχε άνθρωπος για να καλλιεργήσει το έδαφος. ⁶ Από τη γη όμως ανέβλυζε νερό και πότιζε όλη την επιφάνεια του εδάφους. ⁷ Τότε ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και φύσηξε μέσα στα ρουθούνια του πνοή ζωής. Έτσι έγινε ο άνθρωπος ζωντανό ον.

⁸ Ύστερα ο Κύριος ο Θεός φύτεψε έναν κήπο στην Έδεμ προς την ανατολή, όπου έβαλε τον άνθρωπο που είχε πλάσει. ⁹ Έκανε να βλαστήσουν από τη γη όλα τα είδη των δέντρων. Ήταν ωραία στην εμφάνιση και οι καρποί τους ήταν εύγευστοι. Στη μέση του κήπου ήταν το δέντρο της ζωής· εκεί ήταν και το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού.

¹⁰ Από την Έδεμ πήγαζε ένα ποτάμι και πότιζε τον κήπο, κι από εκεί διαχωριζόταν σε τέσσερις παραποτάμους. ¹¹ Το όνομα του ενός είναι Φισών και περικυκλώνει όλη τη χώρα Ευειλά, όπου υπάρχει το χρυσάφι. ¹² Το χρυσάφι εκείνης της χώρας είναι καθαρό· εκεί υπάρχει και το βδέλλιο και ο λίθος άνυχας. ¹³ Το όνομα του δεύτερου ποταμού είναι Γιχών και περικυκλώνει όλη τη χώρα Χους. ¹⁴ Το όνομα του τρίτου ποταμού είναι Τίγρης. Αυτός ρέει ανατολικά της Άσσυρίας. Κι ο τέταρτος ποταμός είναι ο Ευφράτης.

¹⁵ Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει. ¹⁶ Του έδωσε αυτήν την εντολή: «Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. ¹⁷ Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας· γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπαντος θα πεθάνεις^ε».

¹⁸ Ο Κύριος ο Θεός είπε: «Δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος. Θα του φτιάξω

^δΤο εβρ. χαρακτηρίζει το σχετικό κείμενο «γενεαλογία του ουρανού και της γης». ^εΘα πεθάνεις. Ή: «θα γίνεις θνητός».

1,27 9,6· Εσλ 2,23· Μτ 19,4· Κολ 3,10 1,28· Σολ 9,2 1,31 1 Τιμ 4,4 2,2-3· Εβ 20,8-11· 31,16-17· Εβρ 4,4.9-10 2,4β-25 1,1-2,4α 2,7 3,19· Ψλ 88,4-6· 94,14-15· Ψλ 104,29-30· Εκ 12,7· Α' Κορ 15,45-49 2,8-9· Πρω 3,18· Απ 2,7 22,14

έγαν σύντροφο όμοιον μ' αυτόν».

¹⁹ Ο Κύριος έπλασε από το έδαφος όλα τα ζώα του αγρού και τα πτηνά του ουρανού και τα έφερε μπροστά στον άνθρωπο, για να δει πώς θα τα ονομάσει. Και ό,τι όνομα έδινε ο άνθρωπος σε κάθε ζωντανή ύπαρξη, αυτό ήταν και το όνομά της. ²⁰ Έδωσε ονόματα σε όλα τα ζώα, στα πτηνά του ουρανού και στα άγρια θηρία. Για τον άνθρωπο όμως δεν βρέθηκε σύντροφος όμοιός του. ²¹ Τότε ο Κύριος ο Θεός τον έριξε σε βαθύ ύπνο κι αποκοιμήθηκε· πήρε μία από τις πλευρές του και τη θέση της τη συμπλήρωσε με σάρκα. ²² Μετά, από την πλευρά που πήρε από τον Αδάμ, σχημάτισε μια γυναίκα και την οδήγησε σ' αυτόν. ²³ Τότε ο Αδάμ είπε:

«Αυτό επιτέλους είναι κόκαλο
από τα κόκαλά μου
και σάρκα από τη σάρκα μου.
«Γυναίκα»¹ αυτή θα λέγεται,
γιατί απ' τον άντρα πάρθηκε».

²⁴ Γι' αυτόν το λόγο θα εγκαταλείπει ο άντρας τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα ενώνεται με τη γυναίκα του· θα γίνονται ένα σώμα.

²⁵ Ο Αδάμ και η γυναίκα του ήταν και οι δύο γυμνοί και δεν ντρέπονταν.

Η πτώση του ανθρώπου

3 Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο πανούργο. Είπε λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» ² Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, ³ εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μην πεθάνουμε». ⁴ Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια!

Δε θα πεθάνετε· ⁵ ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό».

⁶ Η γυναίκα είδε ότι οι καρποί του δέντρου ήταν εύγευστοι, ελκυστικοί και ξεσήκωναν την επιθυμία για την απόκτηση γνώσης. Πήρε, λοιπόν, από τους καρπούς του κι έφαγε· έδωσε και στον άντρα της που ήταν μαζί της, και έφαγε κι αυτός. ⁷ Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και κατάλαβαν ότι ήταν γυμνοί. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν καλύμματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους.

⁸ Τότε άκουσαν το θόρυβο που έκανε ο Κύριος ο Θεός, καθώς περπατούσε στον κήπο το δειλινό, και κρύφτηκαν απ' αυτόν ο Αδάμ και η γυναίκα του ανάμεσα στα δέντρα του κήπου. ⁹ Αλλά ο Κύριος ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «Πού είσαι;»

¹⁰ Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός».

¹¹ «Ποιος σου είπε πως είσαι γυμνός;» ρώτησε ο Θεός. «Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορέψει να φας;»

¹² Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα».

¹³ Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;» Εκείνη απάντησε: «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα».

¹⁴ Τότε είπε ο Κύριος ο Θεός στο φίδι: «Γι' αυτό που έκανες, καταραμένα να 'σαι μόνο εσύ απ' όλα τα ζώα της γης! Με την κοιλιά θα σέρνεσαι, και χώμα θα τρώς σ' όλη σου τη ζωή. ¹⁵ Έχθρα θα βάλω ανάμεσα σ' εμένα και στη γυναίκα, κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της. Εκείνος θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα».

¹⁶ Και στη γυναίκα είπε: «Θ' αυξήσω κατά

¹Στα εβρ. η λ. «γυναίκα» παράγεται ετυμολογικώς από τη λ. «άνδρας», όπως στα αρχαία ελληνικά η λ. «ανδρίς» από το «ανήρ». ²Οι Ο' με τη λ. «σπέρμα» αποδίδουν την εβρ. λ. «ζερά», η οποία είναι συλλογική με γραμματική μορφή θ-νικού αριθμού. Ήδη η αρχαία Εκκλησία είδε στην πρώτη αναφορά («στο σπέρμα σου») το διάβολο· και στη δεύτερη («στο σπέρμα της» = στον απόγονό της) την πραίσιση της γέννησης του Χριστού από την παρθένο Μαρία.

πολύ τη θλίψη και τους πόνους της κυοφορίας σου, και με πόνους θα γεννός τα παιδιά σου. Η επιθυμία σου θα στρέφεται προς τον άντρα σου, αλλά αυτός θα σε εξουσιάζει».
¹⁷ Μετά είπε στον Αδάμ: «Επειδή άκουσες τη γυναίκα σου κι έφαγες από το δέντρο, απ' το οποίο σε είχα διατάξει να μη φας, καταραμένη θα είναι η γη εξαιτίας σου. Με μόχθο θα την καλλιεργείς σ' όλη σου τη ζωή.
¹⁸ Αγκάθια και τριβόλια θα σου βλασταίνουν και θα τρως το χορτάρι του αγρού. ¹⁹ Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα τρως το ψωμί σου, ώσπου να ξαναγυρίσεις στη γη από την οποία προήλθες, γιατί χώμα είσαι, και στο χώμα θα επιστρέψεις».

²⁰ Ο Αδάμ ονόμασε τότε τη γυναίκα του «Εύα»,⁹ γιατί αυτή έγινε μητέρα όλης της ανθρωπότητας. ²¹ Ο Κύριος ο Θεός έφτιαξε για τον Αδάμ και τη γυναίκα του δερμάτινους χιτώνες και τους έντυσε. ²² Και σκέφτηκε: «Τώρα πια ο άνθρωπος έγινε σαν ένας από μας στο να γνωρίζει το καλό και τα κακά. Υπάρχει, λοιπόν, κίνδυνος ν' απλώσει το χέρι του και να φάει από το δέντρο της ζωής και να ζήσει αιώνια». ²³ Έτσι, ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Έδεμ, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει.

²⁴ Αφού, λοιπόν, έδιωξε τον άνθρωπο, έβαλε στα ανατολικά του κήπου τα χερουβίμ και το πύρινο περιστρεφόμενο ξίφος, για να φυλάνε το δρόμο που οδηγούσε στο δέντρο της ζωής.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)